

bejdsdygtig har Vanskelighed ved at ernære sig. Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til Finansministerens Undersøgelse.

Indstilling Nr. 7, Betænkningens Nr. 20, er ligeledes et Andragende om Invalidforsørgelse. Andrageren, Jens Chr. Nielsen af Aalborg, hævder, at han under Kantonnementsviser var indkvarteret i en Lade, hvorved der gennem Træk er paaført ham en Sygdom i venstre Øje, og at denne har forværret sig saaledes, at han i 1915 maatte lade Øjet fjerne, da Sygdommen deri ogsaa truede det højre Øje, og han saaledes risikerede helt at miste sit Syn. Han har ligget tre Maaneder paa Sygehus, inden han blev indstillet til Kassation, og den Kommission, han indstilledes for, besluttede, at han skulde behandles af en Specialist, og udtalte i den Læges Paahør, som havde behandlet ham, at dette skulde være sket for længe siden. Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til Finansministerens Undersøgelse.

Det sidste af de Andragender, om hvilke der gøres Indstilling, er det, der omtales under Indstilling Nr. 8, Betænkningens Nr. 21, og berører Andelsselskabet Gudenaacentralen, der ønsker sig fritaget for Paaligning af al Skat af Selskabets faste Ejendomme saavel til Stat som til Amt og Kommuner. Til Støtte for sit Andragende henviser Selskabet til, at dets Ejendomme, som jo delvis bestaar i Opstæmninger for Vand og i Fabrik anlæg, er blevet ansat til en Ejendomsskyld af 5 Mill. Kr., og at det skulde udrede en Skat til Stat, Amt og Kommuner af omkring ved 150 000 Kr., hvis Selskabet skulde betale efter denne Ansættelse. Selve Ejendomsskylden til Staten vil jo efter de nugældende Takster ikke være saa meget, ca. 5 500 Kr., men derved vil det i høj Grad faa Betydning for Selskabet, om det skal betale til Amtet og til de Kommuner, i hvilke det har Kraftstationer liggende, Højbjerg, Elsborg, og ved mellemkommunal Fordeling til Sal, Gullev, Grønbæk, Vejrum, Vindum og Tvillum Kommuner og mulig endog til Aarhus og Skive, idet der der er Transformatorstationer. Hvis Selskabet skal betale Skat efter Ejendomsskyldansættelsen, vil det medføre en betydelig Fordyrelse for de mange Tusinde Aftagere, som faar Elektricitet fra det. Selskabet mener, at selve den Koncession, det har faaet, paa en vis Maade viser, at det indtager en Særstilling, idet Forholdet er det, at det Tab, som de Kommuner, i hvilke Centralen er anlagt, lider ved at miste Skatten fra

de selvstændige Ejendomme, der er nedlagt for at kunne blive omdannet til oversvømmede Arealer, kan disse Kommuner tilkendes Erstatning for. Derfor finder Selskabet det urimeligt, at Kommuner, der i og for sig ikke har andet med Sagen at gøre, end at de har saadanne Anlæg liggende, skulde faa et saa stort Skatteobjekt i Ejendomsskatten fra Selskabet, som Tilfældet vilde være, hvis Selskabet ikke blev fritaget. Udvalget anbefaler at henvise Andragendet til Finansministerens Overvejelse.

Kammersgaard: Naar man gennemlæser den foreliggende Betænkning og de Indstillinger, der er foretaget af Finansudvalget, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til, at Finansudvalget har forskellige Former for Henvisning af Andragender. Der synes at være tre Kategorier af Henvisninger, og for saa vidt den Form: „henvises til Ministerens Undersøgelse“ er en Henvisning af tredje Klasse, maa jeg meget beklage det, da kun een af 3 Ansøgninger, jeg har haft den Ære at indbringe, har opnaaet at blive henvist til Finansministerens Undersøgelse. Jeg sigter hermed til det Andragende, der er omtalt i Betænkningens Nr. 18. Uanset hvilken Kategorie af Henvisninger, der er blevet dette Andragende til Del, vil jeg meget indtrængende bede den højtærede Finansminister behandle det med den størst mulige Velvillie. Den Hoffeskade, som Andrageren bevisligt har paadraget sig under Militærtjenesten, er nemlig af en saadan Beskaffenhed, at den kendelig forværrer Aar for Aar og medfører, at Andragerens Arbejdsfelt stadig indsnævres; han bliver en af de sidste, der bliver antaget, og en af de første, der afskediges, og grovere Arbejde kan han i det hele taget slet ikke paatage sig. Opnaar Andrageren ikke den ansøgte Invalideunderstøttelse eller Invalidforsørgelse, vil Kaarene i dette Arbejderhjem blive meget mørke, skønt Manden altid, kan jeg sige, er paa Færde for at opnaa Arbejde. Jeg venter derfor, som sagt at den højtærede Finansminister vil behandle dette Andragende med den størst mulige Velvillie.

For Resten giver denne Sag mig Anledning til at fremhæve den ret afvisende Maade, som den Slags Andragender er blevet behandlet paa i al Almindelighed. Det er dog ret ejendommeligt, at Staten først tvinger unge Mennesker til at være Soldater, og naar de saa under Udførelsen af den Tjeneste, Militærvæsenet paalægger